

40 DE LECTURI PASIONANTE PENTRU LICEU

Ediție îngrijită și selecție a textelor
de Adrian Săvoiu și Florin Ioniță

Argument	3
----------------	---

ADOLESCENȚA	5
--------------------------	---

Ficțiune literară

G. Călinescu, <i>Cartea nunții</i> (fragment)	7
---	---

Mircea Eliade, <i>Romanul adolescentului miop</i> (fragment)	17
--	----

Sue Townsend, <i>Jurnalul secret al lui Adrian Mole</i> (fragment)	23
--	----

Ficțiune și realitate

Jeni Acterian, <i>Jurnalul unei ființe greu de mulțumit</i> (fragment)	35
--	----

Joc și JOACĂ	47
---------------------------	----

Ficțiune literară

Tudor Arghezi, <i>Facerea lumii</i>	49
---	----

Grete Tartler, <i>Broască reiată pe catifea râioasă</i>	57
---	----

Lewis Carroll, <i>Alice în Țara Minunilor</i> (fragment)	63
--	----

Ficțiune și realitate

Lucian Blaga, <i>Hronicul și cântecul vârstelor</i> (fragment)	69
--	----

FAMILIA	75
----------------------	----

Ficțiune literară

Tudor Mușatescu, <i>Titanic Vals</i> (fragment)	77
---	----

Marin Preda, <i>Moromeții</i> (fragment)	87
--	----

S.E. Hinton, <i>Proscriși</i> (fragment)	95
--	----

Ficțiune și realitate

Mircea Horia Simionescu, <i>Institutoarea</i>	107
---	-----

ȘCOALA	111
---------------------	-----

Ficțiune literară

Ion Creangă, <i>Amintiri din copilărie</i> (fragment)	113
---	-----

Doina Ruști, <i>Prințul Avolo</i>	121
---	-----

Jerry Spinelli, <i>Copila-Stea</i> (fragment)	127
Ficțiune și realitate	
Paul Cernat, <i>Supraviețuirea într-un clopot de sticlă</i> (fragment)	141
IUBIREA	151
Ficțiune literară	
Mihai Eminescu, <i>Fata-n grădina de aur</i>	153
Mircea Cărtărescu, <i>De ce iubim femeile</i> (fragment)	163
Fanny Chartres, <i>Ursa Mare</i>	169
Ficțiune și realitate	
Mihai Eminescu și Veronica Micle – scrisori	177
SCENE DIN VIAȚA DE ÎERI ȘI DE AZI	189
Ficțiune literară	
I.L. Caragiale, <i>Conul Leonida față cu Reacțiunea</i> (fragment)	191
Ioana Pârvulescu, <i>Primejdia</i>	201
Marjane Satrapi, <i>Persepolis</i> (fragment)	211
Ficțiune și realitate	
Ioana Nicolaie, <i>Pe vremea când nu existau computere</i>	223
AVENTURĂ, CĂLĂTORIE	231
Ficțiune literară	
Vasile Alecsandri, <i>Balta-Albă</i> (fragment)	233
Radu Tudoran, <i>Toate pânzele sus!</i> (fragment)	243
Herman Melville, <i>Moby Dick</i> (fragment)	257
Ficțiune și realitate	
Mihai Tican Rumano, <i>Lacul cu elefanți</i> (fragment)	267
LUMI FANTASTICE	275
Ficțiune literară	
I.L. Caragiale, <i>La hanul lui Mânjoală</i> (fragment)	277
Gala Galaction, <i>Moara lui Călifăr</i> (fragment)	285
Jorge Luis Borges, <i>Roza lui Paracelsus</i>	293
Ficțiune și realitate	
Carl Sagan, <i>Cosmos</i> (fragment)	299

CONFRUNTĂRI ETICE ȘI CIVICE 313

Ficțiune literară

Liviu Rebreanu, *Pădurea spânzuraților* (fragment) 315

Mihail Sebastian, *Jurnal, 1935 – 1944* (fragment) 325

Daniel Keyes, *Flori pentru Algernon* (fragment) 337

Ficțiune și realitate

N. Steinhardt, *Jurnalul fericirii* (fragment) 351

PERSONALITĂȚI, EXEMPLE, MODELE 357

Ficțiune literară

I.L. Caragiale, *În Nirvana* 359

Filip Florian, *Zilele regelui* (fragment) 365

Malala Yousafzai, *Eu sunt Malala* (fragment) 377

Ficțiune și realitate

Neagu Djuvara, *Povestea unei cărți de-a lungul unei vieți* 391

Surse citate 395

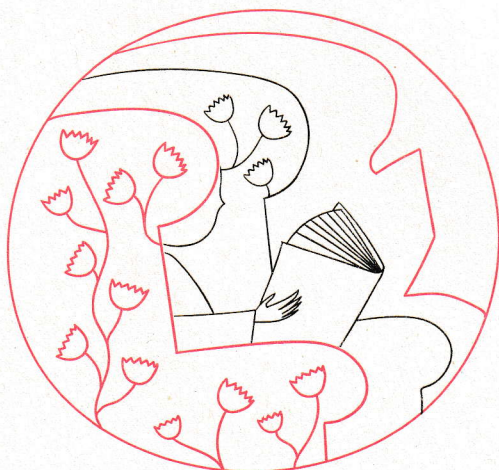
Pentru comenzi vă puteți adresa
Departamentului Difuzare
C.P. 12, O.P. 63, sector 1, București

Telefoane: 0744.634.719; 0751.281.774; 021.796.73.83; 021.796.73.80

Fax: 021.369.31.99

www.art-educational.ro

ADOLESCENȚA

Ficțiune literară

G. Călinescu, *Cartea nunții*

Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*

Sue Townsend, *Jurnalul secret al lui Adrian Mole*

Ficțiune și realitate

Jeni Acterian, *Jurnalul unei ființe greu de mulțumit*

G. CĂLINESCU (1899 – 1965), prozator, critic și istoric literar, poet, dramaturg și eseist, a fost cel mai important critic literar român din toate timpurile, autorul monumentalei Istorii a literaturii române de la origini până în prezent (1941). Ca prozator, debutează în 1933 cu romanul *Cartea nunții*. Vor urma *Enigma Otiliei* (1938), *Bietul Ioanide* (1953) și *Scrinul negru* (1960).

Cartea nunții este un roman al iubirii casnice, având în prim-plan povestea de dragoste dintre Vera, fata abia trecută de vârsta adolescenței, și tânărul Jim (Ion) Marinescu. În jurul lor gravitează o întreagă galerie de personaje din clasa de mijloc a Bucureștiului interbelic, precum bătrânele mătuși ale lui Jim, locatarii ale „casei cu molii”, și sumbrul profesor Silivestru, ori Bobby, fratele mai mic al Verei, și tinerele mondene Lola, Dora și Medy.

Capitolul O gală de box îl are în centru pe Bobby, elev la Liceul „Lazăr”, un adolescent inventiv și nonconformist al anilor '20, pasionat de box, o noutate în acei ani și un prilej pentru prozator de a extinde descrierea lumii Bucureștiului într-o zonă mai „exotică” din perspectiva angelicei Vera și chiar a mai experimentatului ei logodnic, Jim.

Cartea nunții

O gală de box

Bobby se năpusti pe ușă, roșu de emoție la față și cu mustață americană, și strigă din prag:

— Șefule, diseară e box la Circ! Stătu astfel o clipă, cu pălăria de fetru (cu care alterna în cursul zilei șapca reglementară) înclinată spre ceafă, așteptând efectul senzaționalei știri. Văzuse pe gardurile de lângă Lido un afiș mare, lung, pe care scria cu litere de foc *Moți Spandau – H. Breitkopf*, și ca la comunicatul mobilizării generale a armatei alergase în pas gimnastic acasă, spre a *tapa* pe Jim sau pe Vera.

Aceștia îl primiră puțin tulburați în intimitățile de logodnici, dar transmițând și asupra lui zâmbetul fericirii lor. Bobby le era la amândoi simpatic, pentru că era oarecum agentul, destinat de soartă, al reîntâlnirii. Vera, care iubea acum pe toată lumea și vedea numai paradisuri cu flori și îngeri păzitori peste tot, își amintea cu duioșie cum Bobby sărea în foc pentru ea când era vorba de vreo misiune secretă, ca, de pildă, de a pândi scrisorile ce-i veneau de la Jim și a i le da fără știrea celorlalți. Jim îl simpatiza fiindcă era fratele Verei, cu care semăna de altfel, și fiindcă orice tânăr independent care își bătea joc de curiozitățile celor bătrâni îi plăcea. Intuind acest efluviu de simpatie, Bobby îl comercializase, perceptându-l în bani. La început el numea pe viitorul lui cumnat *domnul Jim*, dar apoi, dându-și seama de însemnătatea gradului său de rudenie prezumtiv, începu să-i zică de-a dreptul: *șefule*, evitând totdeauna și *domnule*, și *tu*.

— Bobby, nu ți-e rușine!? îl muștrase Vera.

Dar Jim nu era supărat de această inocentă impertinență, fiindcă Bobby nu era prea de tot tânăr față de el și în curând avea să fie student, și apoi spunea asta cu așa mari agitații confidențiale ale sprâncenelor, încât stârnea râsul. De câte ori dar Bobby îl lua tainic la o parte și-i spunea clipind comic: „Șefule, e un film strașnic cu Anny Ondra la Capitol!”, Jim înțelegea aluzia și, părându-i rău că nu poate să meargă, îi dădea bani.

Auzind de box, Vera, care nu fusese niciodată la un meci și era curioasă de orice aspect al vieții după ora 9 seara, când i se impunea să fie acasă, zise alintată și galeș rugătoare:

— Jim, haide să mergem și noi o dată la Circ. Vreau să văd și eu cum se bat!

— Să mergem! aprobă Jim, satisfăcut și el de a dispune o seară de logodnica lui, în chip de repetiție generală a apropiatei căsnicii.

Re Bobby, în culmea jubilației, ghemui în buzunar banii întinși de Jim și alergă, lăsând toate ușile de perete, să cumpere dinainte bilete.

La orele 8 jumătate seara Jim veni să-și ia logodnica și pe Bobby. Acesta din urmă se zvârcolea ca un tigru tânăr în cușcă, pe sală, în fata ușii Verei, care nu mai ieșea, în vreme ce aceea, în fața oglinzii, scotea și îmbrăca rochii peste rochii, nemulțumită de cusururi pe care le observa acum pentru întâia oară. Voia să fie elegantă, să placă lui Jim și să epateze lumea și avea impresia că totul e strâmb și ridicol pe ea. I se păru că vede pete pe obraz și, acoperindu-le cu pudră, fu supărată de lividitatea văroasă a pulberii de orez, care nu adera. Nasul ei mic i se arăta strâmb și bulbucat și-l turti nervos cu mâna, lăcrimând de necaz. O înspăimântă, când sta să iasă, boțirea rochiei la spate, și tocmai atunci observă că pălăria nu se asorta cu costumul. Toate aceste mici catastrofe produceau cu atât mai multă alarmă cu cât inexorabila limbă a ceasului nu-i dădea răgaz să repare neajunsurile.

Când Jim, îngrijorat de ora târzie, bătu în ușă, strigând: „Hai mai repede, Vera!“, fata ieși îmbufnată și cerându-și iertare din ochii mari și uzi: „N-am nicio rochie cumsecade!“

— Nu fi copilă, o consolă protector Jim, îți șade foarte bine! Nu văd ce-ar fi rău!

Într-adevăr, Vera era ca o păpușă mare îmbrăcată sub indicațiile vârstei. Micul basc înclinat cu ciucure, lăsând toată casca părului liberă, și gulerul mare, alb, cu funde înguste de velur, îi făceau un cap de porțelan, cu ochi din inimi de pansele și cu buze emailate. Jacheta de catifea albastră cu nasturi aurii îi îngusta bustul și-i dădea aerul unui ofițer de operetă. Jim o prinse de brațul subțire, ridicând-o ușor în sus, și porni cu ea în pas gimnastic, urmat de Bobby. Se suiră în tramvai, fiindcă n-aveau unde și cu cine lăsa Peugeot-ul în fata Circului. Vagonul era ticsit de lume, și Vera trebui să stea în picioare, sprijinită pe sub talie de mâna lui Jim. Domni bătrâni și tineri ședeau înfipti cu indiferență pe bănci, iar cei tineri priveau în gol sau pe fereastră, prefăcându-se că nu văd pe femeile de lângă ei, care se clătinau spânzurate de curelele tavanului. Jim, galant din fire și înclinat către misticism sentimental, fierbea în el de indignare, mai ales când văzu cum un individ neras și cu privirea cinică își făcu drum violent cu coatele și se așează repede pe un loc, eliberat chiar atunci lângă el. Pentru Jim, Vera era un arhanghel de candori și lumini și se mira, jignit totodată, că lumea din tramvai nu se trăgea înspăimântată de fulgere la o parte, în gest de umilință și adorație. Ca o mângâiere pentru insulta turmei, o prinse încet de umăr pe Vera și o întrebă de nu era obosită. Fata, obișnuită să nu i se dea prea mare atenție, răspunse alintat că nu, zâmbind cu fericire lui Jim din cauza unei constatări pe care o făcuse în sinea ei. Observase ostentativ pe toți bărbații din tramvai, pe cei de pe drum, de pe platformele de așteptare și ajunsese la încheierea că nimeni nu era așa de frumos și inteligent la privire ca logodnicul ei. Gloria, averea, poziția socială a oricui nu erau în

stare să umbrească oricât de puțin sentimentul ei profund că n-ar fi putut iubi pe altcineva afară de Jim, și dacă cineva i-ar fi vorbit rău de el, ar fi ascultat indignată de intensitatea invidiei omenеști. Fericită de soarta ei, se uita din când în când adânc în ochii lui Jim și-l prindea de mână, lăsându-și la rându-i degetele strânse în mâna puternică a acestuia.

Bobby mișca hoștește capul în toate părțile, preocupat de ceva, și tresărea la fiecare gest de mișcare al pasagerilor. Când o doamnă înaltă dădu să se ridice, Bobby se repezi ca un ogar și se așează pe bancă, întorcându-se apoi spre Jim și Vera, cu semne comice din coada ochilor: „Șefule, am găsit loc pentru Vera!”

Și se ridică să dea locul surorii lui, mulțumit în sine de a putea răspunde și el într-un fel atențiilor ce i se arătau.

Pe splaiurile Dâmboviței, pe dreapta apei, coloane întregi de oameni se îndreptau pe sub copaci spre Circ. Erau în majoritate tineri cu uitături vulgare și bestiale, părând, din cauza bascurilor și *trench-coat*-urilor murdare ce purtau, o ceată de băieți de prăvălie. Mulți dintre ei, în haine *charleston* de postav gri-pulbere și cu mustață subțire cu mult pe deasupra buzelor, trebuiau să fie elevi de liceu, judecând după expresiile *șefule*, *fraiere*, *zexe* și *aiurea*, precum și după aluziile la campionatele școlare. Erau în grupuri și oameni mai în vârstă, cu fizionomii masive de instalatori, măcelari sau agenți secreți, care discutau cu aprindere, pariind moralmente pentru un as sau pentru altul. Erau chiar și fete cu o înfățișare ciudat de ambiguă. Ochiul impertinent, buzele groase erau de vânzătoare, bascul, părul tuns erau de sportive, dar în genere nu le puteai gândi decât printre fotbaliștii unei societăți de teșghetari, ca moderniste ale mahalalei sau ca încurajatoare la startul unei curse de bicicliști.

Gestul, conversația tuturor erau așa de pătimase și ireductibile, încât Jim se gândi numaidecât la plebea romană rău mirositoare din circuri, urmărind cu aviditate luptele de gladiatori. Această impresie căpătă forma unei uimitoare iluzii când, coborând treptele hemiciclului care înconjura arena închisă, se află în fața mușuroiului circular de capete. Deși era frig din cauza iernii, cercul mirosea a grajd, a sudoare acră și a piele cadaverică, și un murmur surd de mii de glasuri vibra pe deasupra largii pânii a amfiteatrului. Jim, Vera și Bobby se așezară pe cea mai de jos treaptă a cercului, încercând să ocupe cât mai rămăsese neacoperit de picioarele desfăcute și inerte ale celor de deasupra.

În mijlocul amfiteatrului se afla o estradă pătrată de scânduri, înconjurată de un zăplaz făcut din trei frânghii, iar deasupra, prinse de două cabluri încrucișate, patru becuri electrice se clătinau la cea mai mică mișcare a podiumului, mișcând umbrele frânghiilor. În jurul ringului se vedeau scaune și public mai „select”. Erau domni care, fiindcă sunt rași și îmbrăcați bine, par intelectuali, precum și câteva femei în rochii de *crêpe-satin* solemn.

Reîn așteptarea spectacolului, lumea mânca portocale și bea limonadă pe care vânzătorii o aruncau de jos cu dexteritate în sticlele groase ce le primeau de asemenea peste capetele spectatorilor. Jim fierbea în el de ciudă, dar ideea unui protest i se păru primejdioasă în prezența Verei, deoarece privirile vecinilor erau crunte și sardonice. Blestemă numai în sinea lui pe Bobby că nu luase bilete înăuntrul amfiteatrului.

Peste câteva minute ringul se umplu de indivizi cu pieptul abia acoperit de tricouri rare și cu prosoape în jurul grumazilor late de bivoli. Erau *soigneur*-ii. Curând după ei săriră peste frânhii doi băieți tineri în halate lungi de baie și cu ghetе moi de forma copitei în picioare, care se așezară pe câte un scaun în două unghiuri opuse ale ringului, înconjurați pe data de *soigneur*-i. Combatanții se dezbrăcară de halate și, rezemați cu mâinile de balustrada de frânhie, ascultau acum sfaturile *soigneur*-ilor, întinzând în același timp picioarele spre a fi cât mai odihniți. Din privirile sfioase pe care le aruncau pe furiș publicului se vedea însă că aveau trac.

Un spicher înalt cu pulover alb și freza foarte linsă se apropie de marginea ringului și începu să strige răgușit printr-o pâlnie de tinichea datele luptei. Spectacolul se începea prin trei meciuri de amatori. După ce repetă pe toate laturile numele și greutatea combatanților, spicherul se trase la o parte, iar cei doi luptători, cărora li se legaseră mănușile între timp, se apropiară în mijlocul ringului urmați de droaia de *soigneur*-i și-și făcură salutul protocolar, strângându-și mâinile. Arbitrul, punând mâna pe umerii amândurora, le vorbi ceva confidential, dându-le instrucțiuni; apoi se retrase, lăsând pe boxeri față în față, cu mâinile ridicate defensiv.

Cei doi săriră ca niște cocoși, bătând iute dușumeaua cu picioarele și înfierbântându-se mai repede decât cerea nevoia spectacolului. Unul din ei se repezi cu pumnii mari de piele spre fălcile adversarului, celălalt îl cuprinse cu mâinile pe după mijloc. Urmă o încăierare în toată regula, cu mâini nimerite și încheștate în cap, cu învălmășeală corp la corp și o chelfăneală aritmică de ștregari care se bat pentru un măr. Lumea urla: „Arde-l, Gorune! Nu te da, Ciocanel!”, în vreme ce arbitrul sări să-i descurce. După câteva îndesări pe loc, gongul sună, și combatanții căzură fiecare în colțul său pe scaun, înconjurați de *soigneur*-i. Unul, muind un burete într-un lighean, udă pe luptător pe piept, alții le vânturau cu tehnică savantă prosoapele pe dinaintea obrazilor. În sfârșit, gongul bătu din nou și cocoșii țopăiră iarăși pe dușumele în urletele amfiteatrului. O bătaie în toată regula se iscă între ei, fața le era roșie de congestie, și unul din ei, exaltat, trase în neștire pumni în capul celuilalt, în vreme ce acela îl lovi dosnic în șale. Gongul întrerupse lupta și arbitrul îi concedie pentru inferioritate. Combatanții se salutară din nou și coborâră gâfâind peste frânhii, oarecum rușinați.

— Ei, ce zici? întrebă Jim pe Vera.

— Dar asta e bătaie pur și simplu! răspunse aceasta deziluzionată.

Bobby însă fu de părere că arbitrul fusese nedrept și că combatanții erau elemente de viitor, capabile de un „bogat palmares”.

Celelalte două meciuri următoare de amatori fură mai animate. Trupuri mai consolidate, epiderme mai viril lucioase, o ritmică mai armonioasă și mai agilă dădeau senzația unei lupte concertate, geometrice ca un dans.

Adevăratul spectacol începea de-abia de acum încolo prin patru întâlniri internaționale.

După o lungă pauză, în care Jim și Vera suferiră moralmente de pe urma aruncării pe deasupra lor a sticlelor de limonadă, ringul se umplu de indivizi și doi boxeri în halat săriră peste frânghii. Unul era blond, roșcat, cam molău, altul oacheș, suplu și sprinten. Spicherul prezentă prin pâlnia de tinichea pe Fritz Pfeffer și pe Mielu Doculescu cu respectivele greutăți. Apoi se strânsă cu toții în grup, *soigneur*-ii cu prosoapele la gât, și la explozia albă a magneziei făcură un instantaneu fotografic. După multe ceremonii, pregătiri și frecări ale tălpilor pe talc, adversarii se aflară față în față și gongul bătu.

La început combatanții se mulțumiră să danseze unul în fața altuia, trotând mărunț și apărându-și fața cu pumnii. Blondul însă manifesta o tendință vădită de a evita lupta corp la corp și refuza mereu, spre exasperarea publicului, de a ieși din dansul defensiv. Mielu, cu mâna stângă întinsă deasupra capului, încercă să fandeze către adversar, apropiindu-se și retrăgându-se cu mișcări iuți și încercând să plaseze o lovitură. Izbutise să schițeze un croșeu spre obrazul drept, când blondul Fritz îl îmbrățișă, împiedicându-l să-și dezvolte mulineurile. Despărțiți de arbitru, cei doi alergară din nou unul după altul; dar blondul se eschiva întruna, fugind în frânghii. Lumea începu să fluiera impacientată și să rădă, și primul *round* se termină în nemulțumirea generală.

Comedia bătutei pe loc continuă și în celelalte *round*-uri, spre indignarea spectatorilor. Când românul aplică un *uppercut* în bărbia germanului, îmbujorându-i fața, publicul urlă de satisfacție și se auziră strigăte:

— Dă-i nainte, dă-i la mir!

Cu toată suplețea calmă, prudentă cu moderație și cu inițiativă în mișcări, Mielu își consuma energiile în vânt, căci Fritz bătea veșnic în retragere, îmbrățișa pe adversar sau fugea spre frânghii.

În cele din urmă, tactica germanului începu să fie evidentă tuturor și să arunce ridicolul și asupra celui alt combatant. Dur și rezistent în defensivă, germanul își obosea adversarul, constrângându-l să se agite steril pe dinaintea sa. Într-adevăr, lupta dură inconcludentă până la sfârșit, și Mielu Doculescu se retrase învingător numai la puncte, în vreme ce

germanul, roșu la față și asudat, se lăsa înconjurat cu solidaritate patriotică de prietenii și *soigneur*-ii săi.

Al doilea meci internațional fu precedat de aceleași lungi ceremonii și fotografieri la lumina magneziei. Spicherul urlă în pâlnie numele combatanților, Georg Fising și Lucian Popescu, și după ceremoniala strângere de mână se așezară față în față, cu pumnii întinși, un „șmecher” oacheș de Dealul Spirei, cu o zâmbire șireată în coada ochilor, ceva între spaima clasei și cavalerul de industrie, și un tânăr neamț decolorat la față, cu nasul întors în sus, cu ceva domol și naiv de Gretchen cu cozi împletite. Întâiul *round* revelă un calm desăvârșit, ironic, care exaltă arena, din partea românului, și o industrie de mișcări, repede, complicată de prea multă metodă din partea germanului căruia îi lipsea elanul vital în fața liniștii brune a adversarului. Fluiere prelungi și strigăte dezaprobară lăncezeala luptei și *round*-ul se termină în huiduieli.

Un individ gras, cu vag aer de băcan, declară competent:

— Asta e porcărie, nu box!

În al doilea *round* însă Lucian începu să atace, schițând accelerat cu toată alonja brațelor lovituri către maxilarele lui Georg, care dansa mărunț și științific, eschivându-se mereu. Plictisit de ridicolul tacticii în care era atras, se năpusti deodată asupra adversarului și cu un pumn în nas îi umplu obrazul de sânge. Un urlet prelung, delirant, de satisfacție, se ridică din pâlnia amfiteatrului, și Lucian, încurajat de strigătele de îndemn ce veneau din public, începu să toarne asupra capului celui alt o grindină de pumni ce scăpa oricărei denotațiuni tehnice. Amețit, Georg încercă să-i oprească elanul, cuprinzându-l de șale și împiedicându-i rotația mâinilor, dar sângele imprimat pe mânuși îl mânji peste tot cu purpură. Când Lucian vru să-l descleșteze de pe sine, germanul se clătină pe picioare și se prăbuși însângerat pe podea. Arbitrul numără până la zece, dar cel doborât făcu un semn de dezgust și de refuz.

Publicul ovaționează frenetic pe oacheșul învingător, care făcu complimente, clipind șiret din ochi, cu sensul de: „Cu mine se pune neamțu?”

— Bravo, țigane! strigă cineva de sus în hazul obștesc.

— Vai, zise Vera miloasă, strângând mâna lui Jim, nu-mi place, prea e crud!

Un murmur de curiozitate zbură printre bănci. Pe ring săriseră doi noi combatanți, G. Zuliotis și un mulatru cu părul ca piperul, Jack Beverley. Se făcu obligatoria fotografie și în sfârșit gongul bătu. De data aceasta Jim avu un sentiment nelămurit estetic și impresia de luptă de gladiatori unși cu ulei. Zvelt, statuar, cu pântecele supt și umerii lați, Zuliotis nu apărea ca o forță brutală și masivă din cauza distincției și sclipirii studioase din privire. În fața negrului dinainte, trupul său părea principal osândit. Subțire, drept